

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 18962/2024
17.12.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Јасмине Симовић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца „АИК ВАНК“ АД Београд, чији је пуномоћник Небојша Станковић, адвокат из ..., против тужених АА из ... и ББ из ..., чији је пуномоћник Драган Каличанин, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2373/24 од 29.05.2024. године, у седници одржаној 17.12.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2373/24 од 29.05.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2373/24 од 29.05.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу П 401/23 од 29.01.2024. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезу тужени да му солидарно исплате износ од 515.430,22 динара са законском затезном каматом од 01.10.2021. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженима надокнади трошкове парничног поступка у износу од 69.750,00 динара, а туженом ББ и износ од 30.728,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 2373/24 од 29.05.2024. године, одбијена је као неосновна жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 18/20), у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 10/23), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку. Наиме, предмет тражене правне заштите је исплата дуга по основу Уговора о кеш кредиту који је закључен између правног претходника тужиоца и правног претходника тужених, а

правноснажном пресудом је утврђено да тужбени захтев није основан. О овом праву тужиоца, судови су одлучили уз примену одговарајућих одредби материјалног права, које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда, у којима је одлучивано о захтевима тужилаца са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, код утврђења да је од доспелости целокупног дуга по кредиту, тј. од дана када је банка извршила обрачун и у својој документацији контатовала доспеће целокупног дуга по кредиту до подношења тужбе протекло рок застарелости потраживања из члана 371. Закона о облигационим односима. На банкарске уговоре о кредиту, као врсти банкарског пословања, који су закључени у смислу члана 1065. Закона о облигационим односима примењује се општи рок застарелости од 10 година прописан чланом 371. Закона о облигационим односима, који почиње да тече на основу члана 361. став 1. Закона о облигационим односима после првог дана када је поверилац имао право да захтева испуњење обавезе. Рок застарелости потраживања не може да се рачуна од дана доспелости последњег ануитета, јер је банка, како произилази из члана 16. закљученог уговора о кредиту, имала право да због неплаћања једног ануитета у целости у року од 30 дана од дана доспећа истог прогласи доспелим све обавезе из овог уговора и захтева наплату укупног износа свих доспелих обавеза. Тужилац уз ревизију није доставио одлуке из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању судова у истој правној ствари. Поред тога, битна повреда одредаба парничног поступка, на коју ревизија указује, није разлог за посебну ревизију, чија је дозвољеност условљена испуњењем услова прописаних у члану 404. став 1. Закона о парничном поступку.

На основу изнетог, применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 12.04.2023. године. Вредност побијаног дела пресуде износи 515.430,22 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни суд нашао да је ревизија недозвољена.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**